

DUNĂREA, VECTOR STRATEGIC DE PROIECTARE A FORȚEI ÎN RĂZBOIUL DIN 1877-1878

THE DANUBE, STRATEGIC VECTOR FOR FORCE PROJECTION IN THE WAR OF 1877-1878

Dr. Dragoș ILINCA*

Rezumat: Războiul ruso-turc din 1877-1878 a reprezentat exprimarea unei stări de tensiune acumulată în ultima jumătate a secolului al XIX-lea legată de competiția dintre Rusia și Imperiul Otoman pentru controlul în Peninsula Balcanică. Pentru popoarele din această zonă, izbucnirea noului conflict a reprezentat o oportunitate de valorificare a aspirațiilor de independență și suveranitate. Implicarea României în acest conflict s-a derulat pe coordonatele îndeplinirii obiectivului de obținere a independenței. Modalitatea de concretizare a acestei opțiuni strategice s-a reflectat atât prin sprijinul acordat tranzitării trupelor ruse și debarcării pe malul drept al Dunării dar mai ales prin participarea a unor efective semnificative la bătăliile și luptele care se vor duce în diferite locații de la sud de Dunăre, precum Plevna, Grivița și Smârdan. În cadrul acțiunilor derulate de Armata Română, securizarea controlului Dunării a reprezentat o dimensiune esențială, atât din perspectivă strategică în dezvoltarea planurilor de acțiune, cât și din perspectiva gestionării complexității lucrărilor de infrastructură asociate trecerilor succesive ale unor efective consistente. Importanța acestor aspecte s-a dovedit în momentele de maximă intensitate ale războiului beneficiind de o mediatizare adecvată în presa timpului.

Cuvinte cheie: Războiul Ruso-Turc, Războiul Crimeei, Tratatul de la San Stefano, Tratatul de la Berlin, Plevna, Carol I, Skobelev, Cernat, Dunăre, Alexandru al II-lea.

Abstract: The Russo-Turkish war of 1877-78 ignited out of considerable tensions amassed in the second half of XIX century between Russia and Ottoman Empire over extending control in the Balkan Peninsula. For the people from this area, the new conflict was merely an opportunity to promote their independence and sovereignty aspirations. Romania's involvement in this war was focused on achieving national independence. The way in which this strategic option was

---

* coordonator programe cercetare Institutul pentru Studii Politice de Apărare și Istorie Militară, dilinca@yahoo.com.

implemented by supporting transit of the Russian and landing on the other side of Danube. But most important contribution was employed by Romanian army in the battles and fights that occurred in different locations in the south of Danube area, such as the case in Plevnen, Grivita and Smardan. In the framework of Romanian army operations, securing the control on Danube was one of the strategic priorities involving a significant degree of complexity in developing infrastructure works for several crossings of substantial contingents. These aspects were highly relevant especially in the most intense phases of war, being one of the most visible aspects in the newspaper's correspondence of that time.

Keywords: *Russo-Turkish War, War of Crimeea, San Stefano Treaty, Berlin Treaty, Charles I, Skobelev, Cernat, Danube, Alexander II*

Izbucnirea, în aprilie 1877, a unui nou război ruso-turc, se plasa într-un context internațional deja puternic marcat de așa-numita „Chestiune orientală” care se declina, în esență, pe două componente. În primul rând, era vorba despre competiția geopolitică a secolului al XIX-lea asociată supraviețuirii Imperiului Otoman în fața politicii expansioniste a Rusiei. Această dinamică prilejuise o succesiune dramatică de războaie între cele două imperii, intensificată mai cu seamă în prima jumătate a secolului al XIX-lea. În acest interval sunt consemnate conflictele ruso-turce din 1828-1829, respectiv cel din 1853-1856, acesta din urmă mult mai cunoscut sub numele de Războiul Crimeei. Indiferent de configurația alianțelor care au gravitat în jurul acestor confruntări, miza a fost întotdeauna aceeași vizând competiția ruso-turcă pentru controlul Mării Negre și, subsecvent, al Peninsulei Balcanice.

Rezultatele pot fi evaluate ca fiind schimbătoare dar înscrise pe o tendință constantă de extindere a controlului și influenței Rusiei către inima Imperiului Otoman. În acest context, se plasează preluarea (în urma războiului din 1828-1829) a unei porțiuni importante a țărmurilor nordice și estice ale Mării Negre, dublate de avansul rusesc în Caucaz. Izbucnirea Războiului Crimeei și reacția conjugată a marilor puteri europene împotriva expansiunii Rusiei în estul Mării Negre a generat un recul puternic al acestei politici simultan cu o consolidare a poziției Imperiului Otoman. Tratatul de pace semnat la Paris, în 30 martie 1856, a consfințit aceste realități precum și redeschiderea Mării Negre, respectiv a Dunării către circulația internațională. Situația se va menține mai puțin de două decenii, în 1870